

ikke trot, at der vilde være tilstrækkelig Grund her til. Jo mere man holder til den Formening, at Forligsmæglingen ikke i Virkeligheden har nogen Betydning som Middel til at bringe Parterne til Enighed, desto mindre Vægt vil man lægge paa Parternes personlige Møde. Navnlig maa de, der mene, at Forligsprøven overhovedet ikke tjener til andet end til paa en let Maade at fæste Overenskomster, som i Forveien ere sluttede, Exekutionskraft, anse Pligten til personligt Møde som en ganske ugrundet Indskrænkning i Parternes naturlige Frihed. Men paa den anden Side er det klart, at i samme Grad som man tillægger Forligskommissionens Mægling en virkelig og sand Betydning som Middel til at tilveiebringe Enighed mellem Parterne, i samme Grad maa man hævde Forpligtelsen for Parterne til at give personligt Møde ved Forligsmæglingen. Thi Forudsætningen for, at Forligsmæglerne kunne paavirke Parterne og overtale dem til mindelig Overenskomst, er, at Parterne maa møde og underkaste sig Forligsmæglernes personlige Paavirkning. Men kun under Forudsætning af, at man tror paa Forligsmæglingens Virksomhed til at tilveiebringe mindelig Overenskomst og til at besvære Parternes Stofind eller Ærettelyst, kan det forsvares at opstille en Evang til Forligsprøve forinden der maa begyndes Rettergang. Det ses saaledes ikke rettere, end at hele den Grundstragtning, der leder til at anordne en tvungen Forligsprøve, ogsaa med Nødvendighed maa lede til at forlange, idetmindste som Regel, Parternes personlige Møde under Forligsmæglingen. At der fra dette Standpunkt navnlig ikke kan være nogen Betænkelse ved en saa mild Evang til personligt Møde, som vor gjældende Lovgivning opstiller, er indlysende. Da nu, som ovenfor bemærket, Ministeriet ikke kan slutte sig til dem, der frastjende Forligsmæglingen en virkelig fredblivende Betydning, vil det findes følgerigtigt, at man heller ikke har foreslaaet nogen Ophævelse af eller Indskrænkning i Forpligtelsen til personligt Møde. Hvad det angaar, at Forpligtelsen til personligt Møde er ophævet ved Sø- og Handelsrettens Forligskommission, uden at Ulemper vides at være opstaaede heraf, maa bemærkes, dels at Forligsmæglingen maasse har mindre Betydning i Sager af den Art, dels at her er Talen om en stor By som Kjøbenhavn, hvor Forholdene naturligvis maa medføre, at den personlige Indflydelse, Forligsmæglerne kunne udøve, er ringere end paa Landet og i mindre Forhold.

Derimod har Ministeriet ment, at Liden kunde være kommen til at ophæve Forbudet i Forordningen af 10de Juli 1795 § 38 mod at benytte Sagsførere eller disses Kontorbetjente som Fuldmægtige ved Forligsmæglingen, være sig at denne foregaar ved Retten eller ved Forligskommissionen. Denne Bestemmelse, som man for Kjøbenhavns Sø- og Handelsrets Bedkommende allerede fandt Grund

til at ophæve ved Lov af 19de Februar 1861 § 19, skriver sig fra en Tid, da Sagsførerstanden ikke stod paa det Standpunkt i Henseende til Hæderlighed og Dømmelse, hvorpaa den nu staar, men under de nuværende Forhold er den ikke længere hverken nødvendig eller passende. Dertil kommer, at Bestemmelsen kun er lidet skikket til at opnaa dens Hensigt. Thi selv om en Sagsfører ikke saar Lov til at møde for Parterne under Forligsmæglingen, vil det dog i de allerfleste Tilfælde ikke være vanskeligt for ham, naar han igrigt vil det, at forebygge Forlig; thi den Part, der har søgt Sagsførerhjælp med Hensyn til et vist Anliggende og har nogenlunde Lidsid til den valgte Sagsfører, vil dog alligevel ikke let aflutte noget Forlig uden at have raadført sig med denne.

ad § 7.

Følge den gjældende Ret finder Afvisning ex officio Sted, ikke blot naar Sagsøgeren har undladt paa behørig Maade at indkalde Modparten for Forligskommissionen, men i Reglen ogsaa naar den stedbundne Forligsmægling lider af Mangler i en eller anden Retning, hvorfor den ikke har været behørig, saasom naar den, der har givet Møde for en Part, ei har været forsynet med behørig Fuldmagt til at slutte Forlig, naar de Mødende ikke have været habile til at indgaa Forlig, naar Forlig er forsøgt, førend Fordringen var forfalden eller efter Stævningens Forkyndelse, naar en til Møde uberettiget Person, der burde have været afvist af Kommissionen, har repræsenteret Sagsøgeren, naar Proceduren eller Raastandene afvige fra Forligsallagens Indhold (jfr. foran ved § 4). Kun hvor den begaaede Feil bestaar i, at Sagsøgeren har forsømt at give personligt Møde, men uden tilstrækkelig Grund ladet sig repræsentere ved en Fuldmægtig, der dog ikke i og for sig er uberettiget til at give Møde i Forligskommissionen, finder der ikke Afvisning Sted, men der paalægges ham kun Processkostninger og Mulkt for unødigt Ærte. Da derhos Afvisning ex officio paa Grund af Mangler ved Forligsmæglingen ikke finder Sted og tildels ikke kan finde Sted, førend Sagen, efter at være udprocederet, er optaget til endelig Dom, og da i flige Tilfælde Afvisning kan finde Sted i de overordnede Instanser endog i Høiesteret, uagtet de underordnede Instanser ei have fundet Grund her til, vil det kunne hende, at en hel endog igennem flere Instanser ført Realitetsprocedure gaar til Spilde paa Grund af en eller anden Feil ved Forligsmæglingen, der dog i de fleste Tilfælde ikke har udværet nogen virkelig Indflydelse. Dette synes at være meget strengt for vedkommende Parter, og det kan vistnok ikke siges, at Forligslovgivningens Djemed med Nødvendighed fordrer, at der skal gaa saavidt. I Lovforslagets § 7 opstilles derfor en mod Parterne kæmpeligere Regel, der vistnok er tilstrækkelig til at fyldestgjøre For-